

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn.

Af Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) m.fl.
(Fremsat 2/3 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det beslutningsforslag, som vi nu skal behandle, opfordrer regeringen til at give registrerede partnere adgang til at adoptere danske og udenlandske børn på samme måde, som det er tilfældet for ægtefæller og for enlige.

Det er jo et beslutningsforslag, som i det væsentlige i hvert fald allerede er blevet behandlet her i Folketingssalen flere gange, så vel sidste år som forrige år, og jeg vil derfor gerne indlede med at slå fast, at der ikke er nogen nyheder fra regeringens side. Regeringen har ikke ændret holdning i forhold til, hvad regeringen tidligere har givet udtryk for i denne sag, og det betyder jo altså, at regeringen fortsat ikke kan give sin støtte til beslutningsforslaget.

Formålet med adoption må jo i alle tilfælde være at give barnet en så god og en så tryk opvækst som overhovedet muligt, og det er vigtigt, at vi i en debat som denne her bevarer fokus netop på det, og at vi ikke overser det i de bestræbelser, som vi i øvrigt har, for at opnå en øget ligestilling.

Vi har jo her at gøre med børn, hvoraf mange, især de udenlandske adoptivbørn, har haft en omskiftelig og også utryk start på tilværelsen, og de børn kan jo med rette siges at have et særligt behov for en god og tryk tilværelse, når de kommer til Danmark, og vi som modtagerland har så også en forpligtelse til at sørge for, at vilkårene for de børns opvækst er så gunstige som overhovedet muligt.

Kl. 18.00

Jeg er naturligvis ikke på nogen måde i tvivl om, at registrerede partnere som udgangspunkt alle sammen vil kunne give disse adoptivbørn en god og en tryk opvækst. Men for nogle børns vedkommende vil der kunne opstå problemer, som netop relaterer sig til, at de vokser op i en

homoseksuel familie, fordi der desværre fortsat er fordomme forbundet med visse familietyper, selv i det danske samfund. Dertil kommer, at sagen jo er den, at registrerede par ikke vil kunne få formidlet børn fra giverlandene, uanset hvordan man forestiller sig at vi indretter den danske adoptionslovgivning.

Beslutningsforslaget om registrerede partners adgang til at adoptere danske og udenlandske børn forudsætter, at der med hensyn til adoption af udenlandske børn er en bilateral aftale mellem de pågældende giverlande og Danmark om adoption til par i et registreret partnerskab. De erfaringer, der i hvert fald hidtil er gjort med den slags bilaterale aftaler, fremgår af en svensk rapport, der er udfærdiget af den svenske centralmyndighed for internationale adoptions spørgsmål, NIA, til den svenske regering. Det var i 2004, rapporten blev udfærdiget, og det blev den på baggrund af en forespørgsel til de seks svenske formidlende adoptionsorganisationer. Den viser, at de giverlande, der donerer børn til Sverige, ikke har mulighed for at formidle børn til homoseksuelle.

Da en række af de lande, som har givet udtryk for dette synspunkt, er lande, hvorfra også Danmark modtager børn, kan man altså ikke forvente, at der vil kunne indgås nogle bilaterale aftaler mellem Danmark og giverlandene om adoption til par i registrerede partnerskaber. Det betyder, at der reelt ikke er nogen mulighed for at formidle børn til registrerede par, der måtte være godkendt som adoptanter til et udenlandsk barn, selv om man forestillede sig, at regeringen så i øvrigt kunne støtte forslaget.

I beslutningsforslaget er det fremhævet, at det vil have en stor signalværdi at gennemføre en fuldstændig ligestilling med hensyn til fremmedadoption af børn, idet registrerede par på den måde ville blive anerkendt i lovgivningen. Til det vil jeg bare sige, at regeringen under ingen omstændigheder vil medvirke til at gennemføre lovændringer på et så følsomt område som adoptionsområdet, alene for at der på papiret skal opnås en øget ligestilling. Det vil netop være tilfældet, idet det står klart på forhånd, at giverlandene ikke har mulighed for at formidle adoptivbørn til registrerede partnere.

Et godkendelsesforløb som adoptant med alt, hvad det indebærer, bør gennemføres ud fra en betragtning om, at hvis man bliver godkendt som adoptant, kan man også forvente at blive forælder til et barn. Det bør ikke gennemføres ud fra et synspunkt om, at alle har ret til at få